

Страница изъ черковната борба.

И прѣзъ 1873 г. духовната распря между българи и гърци не бѣше утихнѣла: тя чакаше само една най-малка причина, за да избухне пакъ въ цѣлата си яростъ и грозота.

Страшно чудо бѣше станѣло: българитѣ се бѣхж отцѣпили отъ майката си Вселенската черква.

Върху имъ се бѣхж изсипали хиляди анатеми отъ амвонитѣ и олтаритѣ.

Деветий кръстоносенъ походъ трѣбваше да се обяви.

Очакваше се потоцъ да издави схизматичитѣ българи или огънь отъ небето да ги изгори, както жителитѣ на Содома и Гомора. . .

Отъ официалнитѣ мѣста борбата бѣше прѣнесена въ градоветѣ и селата, гдѣто простото население, насѣсквано отъ грѣцкитѣ свещенници, се явяваше по-ревностенъ защитникъ на опозореното православие, отколкото самъ Цариградскій патриархъ.

Много роднини и съсѣди се сварахж, въ много къщи се поддирнж крамола.

Въ града Х. имаше само нѣколко души гърци, или, по-право, гъркомани, защото бѣхж погърчени българи. Още въ началото на борбата, тѣ се отдѣлихж въ особна черква съ единъ свещеникъ. Като меншество, тѣ се бѣхж извънредно озлобили и бѣхж обявили на българитѣ война по всичката линия.

По туй врѣме умрѣ Станка, дъщеря на българина дѣда Вълка Генчовъ и жена на гърка хаджи Ангелака хаджи Власаковъ.

Хаджи Ангелаки се бѣше женилъ прѣди да избухне *Черковний въпросъ*. Подиръ туй събитие невинната му жена бѣше изслушала много хули и подигравки върху еретицитѣ и дебелоглавитѣ българи отъ мъжа си, родителитѣ му и отъ всичката мъжска рода; не оставихж булката да проговори една българска дума ни вѣщи, ни вѣиъ съ съсѣдитѣ; от-